
הגדה
של
פסח
אפיקים

היום
אתם
יוצאים
בחדש
האביב

כי הנה הסתו עבר,
הגשם חלף, הלך לו,
הנצנים נראו בארץ,
עת הזמיר הגיע וקול
התור נשמע בארצנו
התאנה חנטה פגיה
והגפנים סמדר נתנו ריח

לכה, דודי נצא השדה
נלינה בכפרים, נשכימה
לכרמים, נראה אם פרחה
הגפן, פתח הסמדר
הנצו הרמונים

הגשם, הגשם חלף הלך לו
עננים התפזרו ואינם,
השדות מוריקים ומשגשגים!

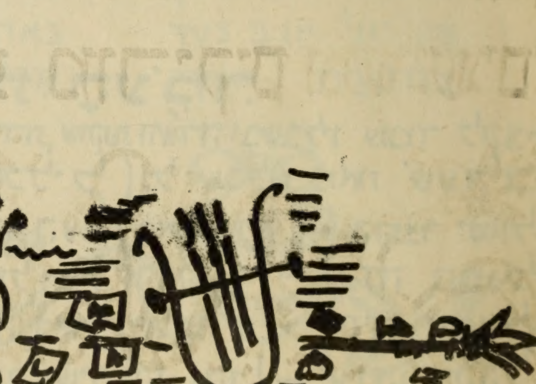

הגיע ליל פסח, כל העולם
כלו אומר הליל, כי בלילה
הזה אוצרות הטללים נפתחים.

טַל, תֵּן לִרְצוֹת אַרְצֶךָ,
שִׁיתֵנוּ בְרָכָה בְּדִיצָךְ:
רֹב דָּגָן וְתִירוֹשׁ בְּהַפְרִיצָךְ:
קוֹמֵם עִיר בָּהּ חֶפְצָךְ:
בְּטַל.

טַל וְשׂוֹבַע מַלֵּא אֲסָמֵינוּ
הֲכָעֵת תְּחַדֵּשׁ יָמֵינוּ
דּוֹר כְּעֶרְכְּךָ הַעֲמֵד שְׁמֵנוּ
גַּן רָוֶה שִׂימֵנוּ
בְּטַל.

טַל, צַוֵּה שָׁנָה טוֹבָה וּמְעֻטֶּרֶת
פְּרִי הָאָרֶץ לְגָאוֹן וּלְתִפְאֶרֶת
עִיר כַּסֻּכָּה נוֹתֶרֶת
שִׂימָהּ בְּיָדְךָ עֲטֶרֶת
בְּטַל.

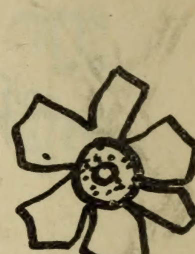

הֲבָאַת הָעֹמֶר.

השמש במערב יורדדת, שוקעת השדה בשבליו עומד לקציר,
כסו השמים אדם תכליל, כל שבלת מאה שערים.
מעירות יהודה נוהר העם בא השמש? – הקוצר ישאל –
בקול מצהלות ובקול חליל, האקצור? – ובזה המגל!
תרועת גיל נישאה באויר, חלקה זו? – יוסיף וישאל –
קול ששון, קול רנה ושיר. הן והן! – יענהו הקהל. –
ד׳

המניפים: "עמר תבואה חדשה!"
המקבלים: "מהו העמר ביד?"
המניפים: "ברכת אדמה ועמל,
עמר תבואה חדשה!"
הכל: "עמר תבואה חדשה!
שנת תבואה חדשה
מביאה ברכת אדמה,
אסמיט-מלאו בר,
יקבינו-תירוש, יצהר!"

העמר.

עמר, עמר בן-קמה,
זו ברכת האדמה,
הוא יובא, יובא הלום
ויונף תנופה לרום

מבאר-שבע ועדן דן
חג חטה וחג דגן,
פה יגל יוגב צעיר
בתנובת הניר.
עמר, עמר...

יברך כל זין שדי
פרי-עמל, עמל ידי
באה, באה מעמר,
קול נשא ונזמר:
עמר, עמר...

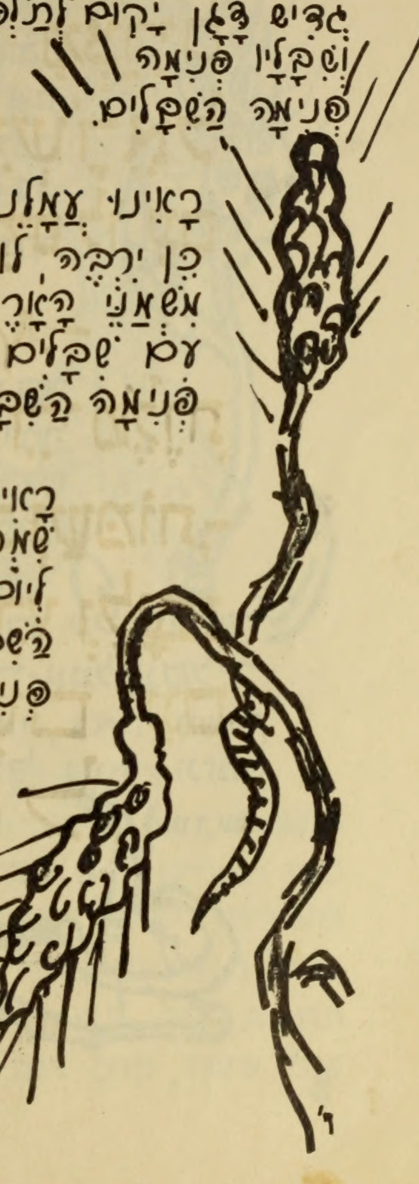
השבלים פנימה!..

ראינו עמלנו - כעמל הנמלים;
כל איש יביא כעמר אלומות
גדיש דגן יקום לתלפיות
ושבליו פנימה
פנימה השבלים.

ראינו עמלנו - זה עמל הנמלים,
כן ירבה לו יברך כפלים
משמני הארץ ומטל שמים
עם שבלים פנימה,
פנימה השבלים...

ראינו עמלנו - הוא עמל הנמלים---
שמרו איפוא, אחים, אוגרי-הבר
ליום מצור, יום אויב וצר;
השבלים פנימה,
פנימה השבלים!---

לוי בן-אמתי (דגניה)

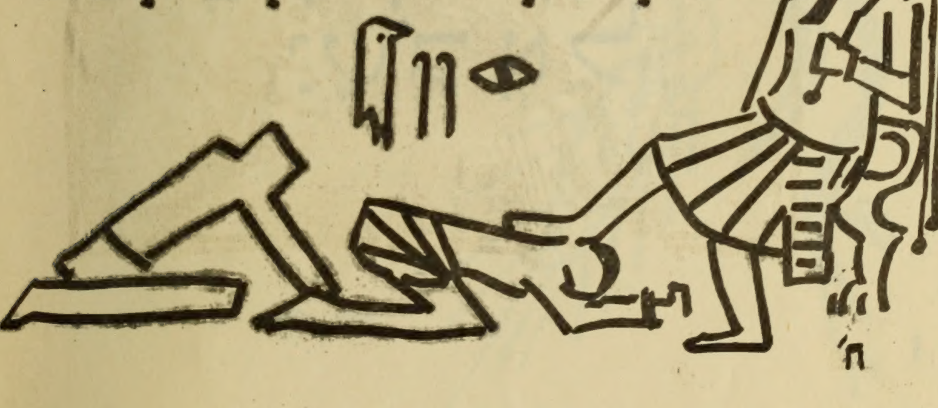

הֲרֵינִי מוּכָן וּמְזוּמָן
לְסַפֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם
יַחַד עִם כָּל יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר בְּרִית-דָּמִים לוֹ עִם
הָאָרֶץ.-

שָׁבֵי צִיּוֹן, פּוֹדֵי מוֹלֶדֶת
בִּקְרָבוֹת וּבְיִשּׁוּב נְשַׁמּוֹת,-
נִשָּׂא עֵינֵינוּ לָאָרֶץ וְלָעָם
וּנְגַדְּלָה אִתּוֹ שֵׁם עַם
יִשְׂרָאֵל.

וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא:
ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצ
מו במאד מאד ותמלא כל הארץ אתם
ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא
ידע את יוסף: ויאמר אל עמו הנה עם
ישראל רב ועצום ממנו: הבה נתחכ
מה לו פן ירבה והיה כי תקראנה מל
חמה ונוסף גם הוא על שונאינו ונלחם
בנו ועלה מן הארץ: וישימו עליו שרי
מסים למען ענותו בסבלותם ויבן ערי
מסכנות לפרעה את פתם ואת רעמסס
וכאשר יענו אתו כן ירבה וכן יפרץ ויקצו
מפני בני ישראל ויעבדו את בני ישראל
בפרך:

עבדים היינו
לפרעה במצרים

ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו
וירא בסבלותם ויבקש פרעה להרג את משה
ויברח משה וישב בארץ מדין ויהי רעה צאן
יתרו. וינהג את הצאן אחר המדבר ויבא אל
הר האלהים חרבה. וירא והנה הסנה בוער באש
והסנה איננו אכל. ויאמר משה: אסורה נא
ואראה את המראה הגדול הזה: מדוע לא
יבער הסנה? ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה
ויאמר: משה משה ראה ראיתי את עני עמי
את אשר במצרים ואת צעקתם שמעתי:
ועתה לכה ואשלחך אל פרעה והעליתי
את עמי בני ישראל ממצרים אל ארץ
הכנעני.

הַיּוֹם אַתֶּם יוֹצְאִים בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב

וַיִּשָּׂא הָעָם אֶת בְּצֵקוֹ בְּטֶרֶם
יֶחְמָץ מִשְׁאֲרוֹתָם צְרוּרוֹת
בְּשִׂמְלוֹתָם עַל שִׁכְמָם: וַיִּסְעוּ
מֵרַעְמְסֵס סֻכֹּתָה כְּשֵׁשׁ מֵאוֹת
אֶלֶף רַגְלִי וְגַם עֵרֶב רַב עָלָה אִתָּם

הַיּוֹם אַתֶּם יוֹצְאִים בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב

וַיֹּאפוּ אֶת הַבָּצֵק אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ
מִמִּצְרַיִם עֻגוֹת מַצּוֹת כִּי לֹא חָמֵץ
כִּי גֹרְשׁוּ מִמִּצְרַיִם וְלֹא יָכְלוּ
לְהִתְמַהְמֵהַּ וְגַם צֵדָה לֹא עָשׂוּ
לָהֶם:

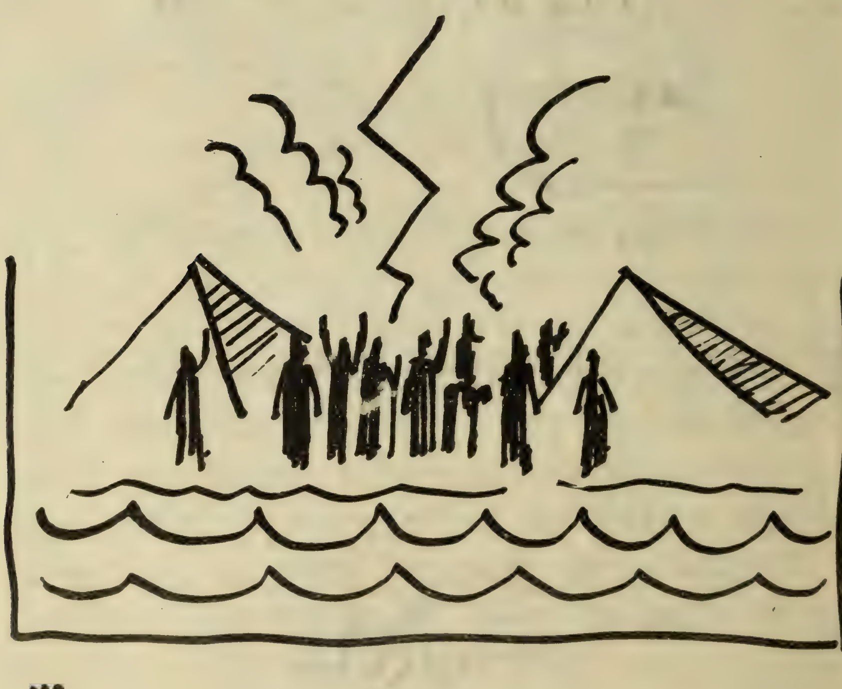
הַיּוֹם אַתֶּם יוֹצְאִים בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לָעָם:

זָכוֹר אֶת הַיּוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר יְצָאתֶם מִמִּצְרַיִם - מִבֵּית עֲבָדִים

בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם
בֵּית יַעֲקֹב - מֵעַם לֹעֵז
הָיְתָה יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ
יִשְׂרָאֵל - מַמְשְׁלוֹתָיו
הַיָּם רָאָה - וַיָּנֹס,
הַיַּרְדֵּן - יִסֹּב לְאָחוֹר.

וַיְהִי בְּשַׁלַּח פַּרְעֹה אֶת הָעָם וְלֹא נָחָם דֶּרֶךְ
אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי קָרוֹב הוּא כִּי אָמַר פֶּן
יִנָּחֵם הָעָם בִּרְאוֹתָם מִלְחָמָה וְשָׁבוּ מִצְ-
רָיְמָה: וַיַּסֵּב אֶת הָעָם דֶּרֶךְ יַם-סוּף וַיֵּהָפֵךְ
לְבַב פַּרְעֹה וַעֲבָדָיו אֶל הָעָם וַיֹּאמְרוּ מַה
זֹּאת כִּי שִׁלַּחְנוּ אֶת יִשְׂרָאֵל מֵעָבְדֵנוּ וַיִּרְדְּפוּ
מִצְרַיִם אַחֲרֵיהֶם וַיַּשִּׂיגוּ אוֹתָם חוֹנִים עַל הַיָּם:

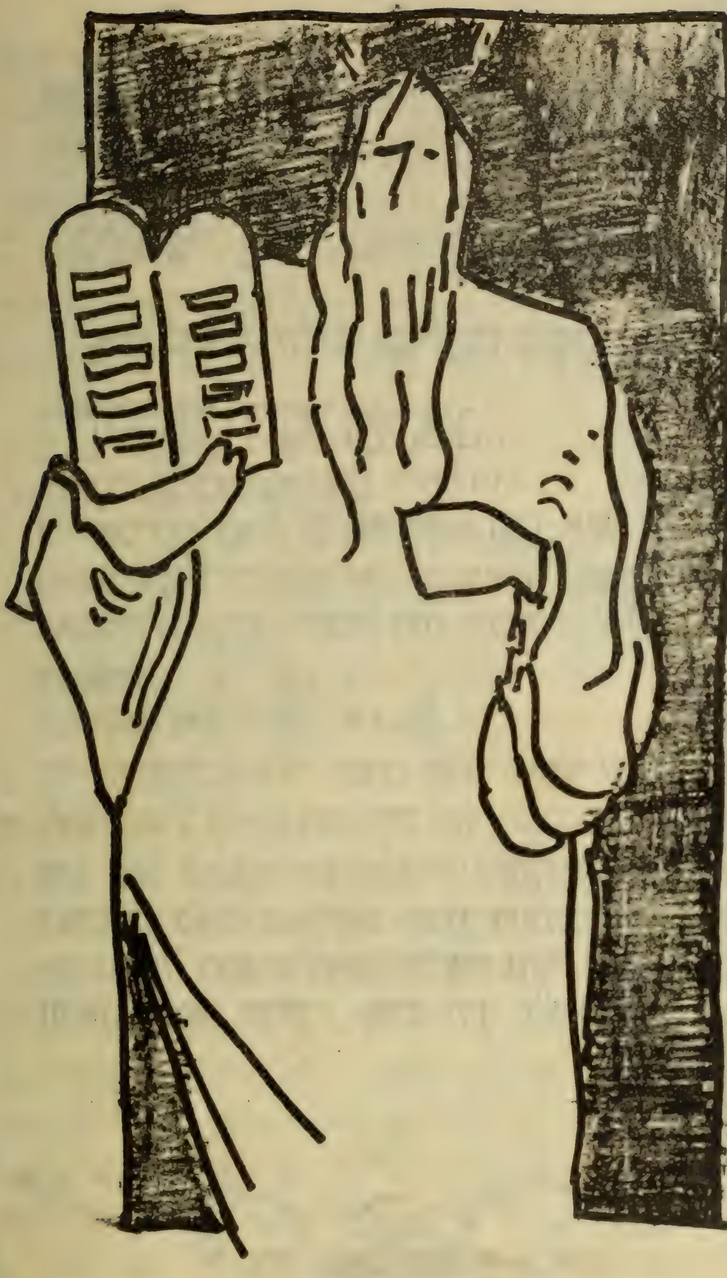
בְּשָׁעָה שבקש הקב"ה להטביע את מצרים בים, עמד
עוזא, שר של מצרים, ונשטתח לפני הקב"ה ואמר לפניו:
רבונו של עולם, במדת הרחמים בראת את עולמך, למה אתה
רוצה להטביע את בני? – מיד כנס הקב"ה כל פמליא של
מעלה ואמר להם: היו דנים ביני ובין עוזא שר של מצרים.
התחילו שרי האומות מלמדות סנגוריא על מצרים. כיון
שראה מיכאל כך, רמז לגבריאל וטס למצרים טיסה אחת
ושמט לבנה עם טיטה ותינוק אחד עמה, ששקעוהו
בבנין ובא ועמד לפני הקב"ה ואמר: כך שעבדו את בניך!
מיד ישב עליהם הקב"ה במדת הדין וטבעם בים.

אותה שעה בקשו מלאכי השרת
לומר שירה לפני הקב"ה, אמר להם
הקב"ה:

מַעֲשֵׂי יָדַי טוֹבְעִים בַּיָּם
וְאַתֶּם אוֹמְרִים שִׁירָה לְפָנַי...

וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַּר פָּארָן...

וַיְהִי העם כמתאוננים ויאמרו:
מי יאכילנו בשר, זכרנו את הדגה, אשר
נאכל במצרים חנם, את הקשואים ואת
האבטיחים ואת החציר ואת הבצלים ואת
השומים...
ועתה נפשנו יבשה, אין כל...
הלא זה הדבר, אשר דברנו אליך במצרים
לאמר: חדל ממנו ונעבדה את מצרים, כי
טוב לנו עבוד את מצרים ממותנו
במדבר. ולמה העליתנו ממצרים להביא
אותנו אל המקום הרע הזה, לא מקום זרע
ותאנה וגפן ורמון ומים אין לשתות...

קוּמוּ תּוֹעֵי מִדְבָּר, צְאוּ מִתּוֹךְ הַשְּׁמָמָה,
עוֹד הַדֶּרֶךְ רַב, עוֹד רַבָּה הַמִּלְחָמָה,
רַב לָכֶם לָנוּעַ, לָנוּד בָּעֲרָבָה,
וְלִפְנֵיכֶם פְּרוּשָׂה דֶּרֶךְ גְּדוֹלָה, רְחָבָה,
רַק אַרְבָּעִים שָׁנָה נָתַע בֵּין הֶהָרִים
וּבַחוֹל טָמְנוּ שִׁשִּׁים רִבּוֹא פְּגָרִים...
אַל נָא יַעַצְרוּנוּ פִּגְרֵי הַנֶּחֱשָׁלִים,
שֶׁבְּעַבְדוּתָם מֵתוּ – נִפְסַח עַל הַחֲלָלִים!
יִרְקְבוּ בִּקְלוֹנָם סְרוּחִים עַל צְרוֹרוֹתָם,
שֶׁבְּכִתְפָם נָשְׂאוּ מִמִּצְרַיִם אוֹתָם,
יִמְתַּק לָמוֹ חֲלוֹמָם, חֲלוֹם רַב בִּצְלָלִים,
שׁוּמִים דּוּדָאִים מְלֵאֵי בְּשַׂר תַּנִּים וַעֲצָמִים...
עוֹד הַיּוֹם אוֹ מָחָר יְחַלֵּק רוּחַ קָדִים
עִם הָעַיִט גּוּפַת אַחֲרוֹנִים הָעֲבָדִים...
קוּמוּ, אֵיפוֹא, נָדִים, עִזְבוּ אֶת הַשְּׁמָמָה,
אַךְ אַל יַעַל קוֹלְכֶם, הִרְכוּ עַד בִּדְמָמָה;
פֶּן צַעֲקַתְכֶם יַרְגִּיז מִדְבָּר וְנִרְדָּמוּ;
אִישׁ, וְאִישׁ בִּלְבָבוֹ יִשְׁמַע הֵד פְּעָמָיו,
אִישׁ בִּלְבָבוֹ יִשְׁמַע קוֹל אֱלֹהַּ דּוֹבֵר:
לֵךְ! הַיּוֹם אֶל אֶרֶץ חֲדָשָׁה אַתָּה עוֹבֵר!
לֹא, לֹא לֶחֶם קְלֹקֵל, שְׂלָו וּדְגַן-שָׁמַיִם –
לֶחֶם עֶצֶב תֹּאכַל, פְּרִי עֲמַל-יָדַיִם!
לֹא, לֹא אֹהֶל תֹּהוּ וַעֲלִיַּת שְׁחָקִים –
בַּיִת אַחֵר תִּבְנֶה! אֹהֶל אַחֵר תָּקִים!
כִּי מִלְּבַד הַמִּדְבָּר תַּחַת הַשָּׁמַיִם עוֹד לֶאֱלֹהַּ עוֹלָם גָּדוֹל רְחַב-יָדַיִם
וּמִלְּבַד יְלֵל הַיְשִׁימוֹן, דְּמִי הַצִּיָּה, תִּתְגַּשׁ תַּחַת שִׁמְשׁוֹ אֶרֶץ יְפֵה-פִיָּה!

כִּי ה׳ אֱלֹהֶיךָ מְבִיאֲךָ אֶל אֶרֶץ טוֹבָה
אֶרֶץ נַחֲלֵי מָיִם, עֲיָנֹת וּתְהוֹמוֹת יֹצְאִים
בַּבִּקְעָה וּבָהָר, אֶרֶץ חִטָּה וּשְׂעוֹרָה וְגֶפֶן
וּתְאֵנָה וְרִמּוֹן, אֶרֶץ זֵית שֶׁמֶן וּדְבַשׁ
אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְמִסְכֵּנוּת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם:

מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ
מִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ

הָא לַחְמָא עַנְיָא
דִּי אֲכָלוּ אַבְהָתָנָא
בְּאַרְעָא דְמִצְרָיִם

כָּל דִּכְפִין יֵיתֵי וְיֵיכוֹל, כָּל דִּצְרִיךְ
יֵיתֵי וְיִפְסַח, הָשַׁתָּא-הָכָא, לְשָׁנָה
בְּאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל, הָשַׁתָּא - עַבְדֵי,
לְשָׁנָה הַבָּאָה-בְּנֵי-חוֹרִין!

על הגפן ועל פרי הגפן
ועל תנובת השדה
ועל ארץ חמדה
ארץ טובה ורחבה
שנחלו אבותנו
ואנו לאכל
מפריה
ולשבע מטובה
להים!

מִי יִתֵּן רֹאשִׁי מַיִם
וְעֵינַי — מְקוֹר דִּמְעָה

וְאֶבְכֶּה יוֹמָם וָלַיְלָה
חַלְלֵי בַת - עַמִּי;

עַל הֶהָרִים אֶשָּׂא נְהִי
עַל נְאוֹת מִדְבָּר-קִינָה.

שְׁפֹךְ: חֲמָתְךָ עַל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יְדָעוּךָ וְעַל מַמְלָכוֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא קָרָאוּ; כִּי אָכַל אֶת אֶת יַעֲקֹב וְאֶת נָוֵהוּ הֵשַׁמּוּ.

שְׁפֹךְ: עֲלֵיהֶם זַעְמֶךָ וַחֲרוֹן אַפְּךָ יַשִּׂיגֵם; תִּרְדֹּף בְּאַף וְתַשְׁמִידֵם מִתַּחַת שְׁמֵי יְיָ.

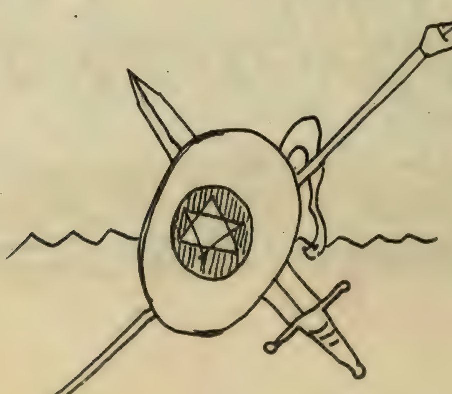
כִּי יוֹם נָקָם לַאדֹנָי —

יוֹם שִׁלּוּמִים לְרִיב צִיּוֹן.

אֵיךְ נָפְלוּ גִבּוֹרִים

(קינת דוד) שמואל ב׳ א׳ י״ט

הַצְּבִי יִשְׂרָאֵל! עַל בָּמוֹתֶיךָ חָלָל;
אֵיךְ נָפְלוּ גִבּוֹרִים!
אַל תַּגִּידוּ בְגַת, אַל תְּבַשְּׂרוּ בְּחוּצוֹת אַשְׁקְלוֹן;
פֶּן תִּשְׂמַחְנָה בְּנוֹת פְּלִשְׁתִּים, פֶּן תַּעֲלֹזְנָה בְּנוֹת הָעֲרֵלִים:
הָרֵי בַגִּלְבֹּעַ! אַל טַל וְאַל מָטָר עֲלֵיכֶם וּשְׂדֵי תְרוּמוֹת;
כִּי שָׁם נִגְעַל מָגֵן גִּבּוֹרִים מָגֵן שָׁאוּל, בְּלִי מָשִׁיחַ בַּשָּׁמֶן.
מִדַּם חֲלָלִים, מֵחֵלֶב גִּבּוֹרִים, קֶשֶׁת יְהוֹנָתָן לֹא נָשׂוֹג אָחוֹר,
וְחֶרֶב שָׁאוּל לֹא תָשׁוּב רֵיקָם.
שָׁאוּל וִיהוֹנָתָן, הַנֶּאֱהָבִים וְהַנְּעִימִים,
בְּחַיֵּיהֶם וּבְמוֹתָם לֹא נִפְרָדוּ;
מִנְּשָׁרִים קַלּוּ, מֵאֲרָיוֹת גָּבֵרוּ.
בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל, אֶל שָׁאוּל בְּכֶינָה!
הַמַּלְבִּשְׁכֶם שָׁנִי עִם עֲדָנִים, הַמַּעֲלֶה עֲדִי זָהָב עַל לְבוּשְׁכֶן.
אֵיךְ נָפְלוּ גִבֹּרִים בְּתוֹךְ הַמִּלְחָמָה
יְהוֹנָתָן – עַל בָּמוֹתֶיךָ חָלָל.
צַר לִי עָלֶיךָ, אָחִי יְהוֹנָתָן, נָעַמְתָּ לִי מְאֹד;
נִפְלְאַתָה אַהֲבָתְךָ לִי, מֵאַהֲבַת נָשִׁים.
אֵיךְ נָפְלוּ גִבּוֹרִים, וַיֹּאבְדוּ כְּלֵי מִלְחָמָה.

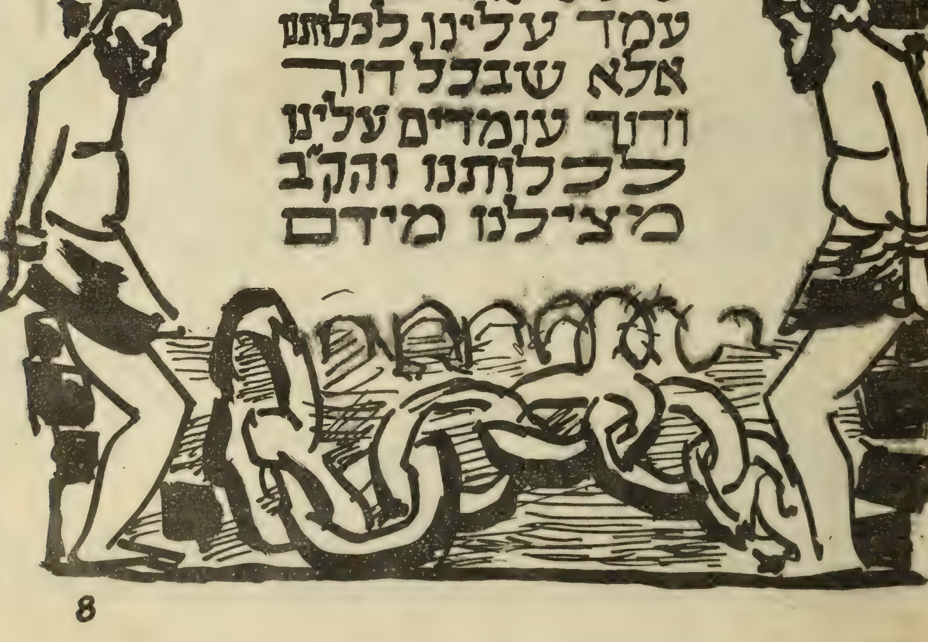
צא ולמד מה בקש
לבן הארמי ממה
בקש האחרים
אשר שמותיהם לגיון: אכל את
יעקב והשם טהו. ירמסו ולא
יחמלו תולעת יעקב; וכאשר
יענוהו – כן נפרץ, כי לא מָכָה
תח ישראל; כאז, כן עתה, לא
נכחד המרי ויצר החפש עודנו
חי.

נולדנו עם הנץ החמה של האדם המשתחרר, בכל מערכות האנושיות שם היינו; בכל שדה קטל של מדוכאים, בכל „יציאת מצרים" של כל העמים וכל הדורות.

(מ. בילינסון)

והיא שעמדה לאבותינו ולנו שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותנו אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו והקב"ה מצילנו מידם

פסח!

עם שומר
במשך אלפי
שנים את יום
צאתו מבית עבדים ודרך כל מסלות השעבוד והאנס והאינקביזיציה והשמד והפרעות נ. שאת האומה בלבה את הגעגועים לחפש ומביארה אותם לידי בטוי עממי, אשר לא יפסח על כל נפש בישראל, על כל נפש עניה ומרודה. —
מאבות אל בנים, דרך כל הדורות נמסר דבר יציאת-מצרים זכרון אישי שאיננו מחויר ואיננו דֵהֶה.

„בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים."

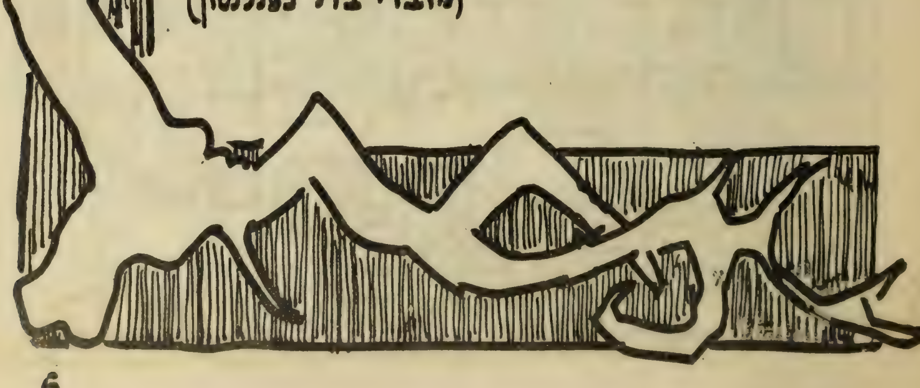
בְּכָל דּוֹר וָדוֹר חַיָּב אָדָם לִרְאוֹת אֶת עַצְמוֹ כְּאִלּוּ הוּא יָצָא מִמִּצְרָיִם.

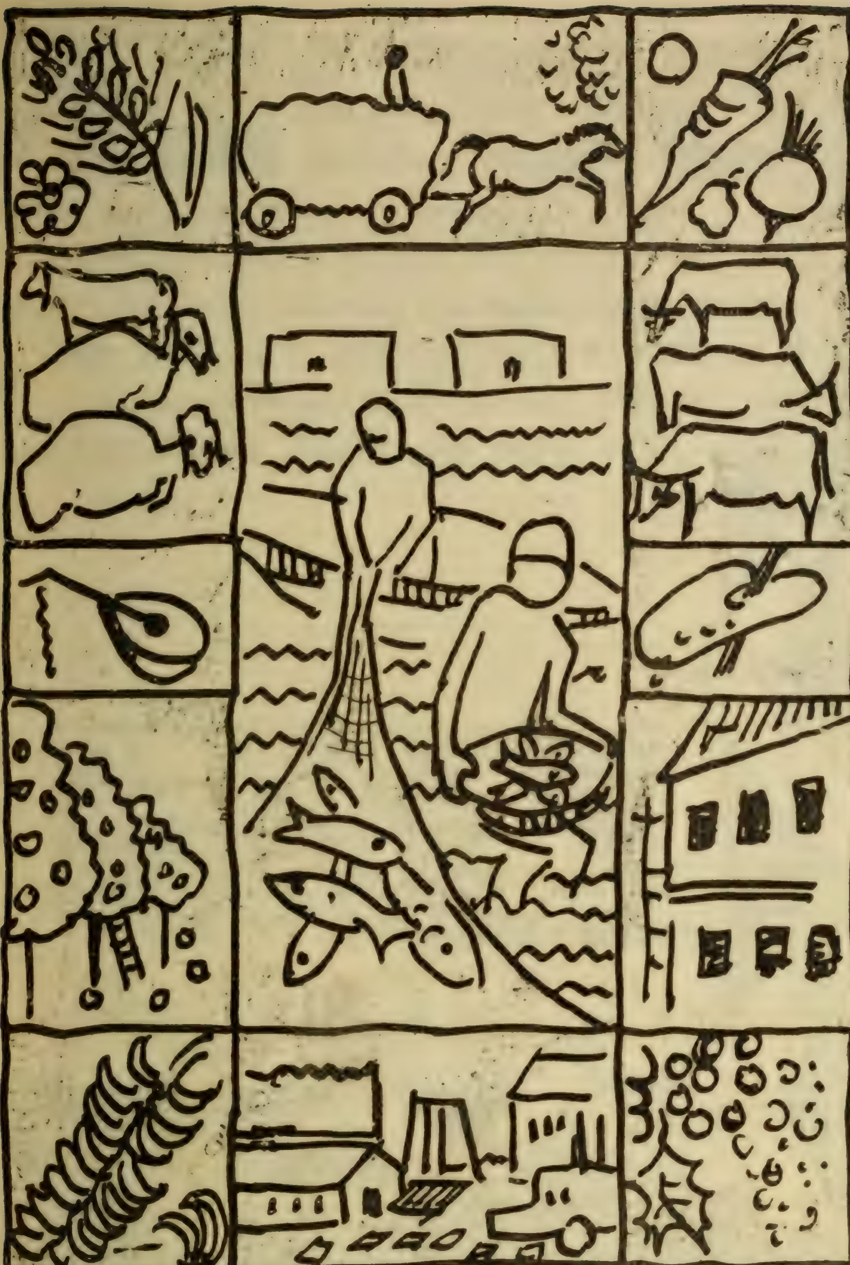
אם קצרה ידנו מהציל לקוחים למות
אנחנו, המוצלים, אחראים לשארית
ישראל. אין כתפים אחרות להטיל
עליהן, אין גב להתחבא מאחריו.

העובדה, כי אותנו, הנצבים כאן, העלה הגורל, גורל ישראל, אל החוף - מחיבת. אי אפשר שלא תחייב.

בגולה היה אדם מישראל מכוון פניו לקראת ציון. בציון חייב אדם מישראל לכוון פניו לסוכת ישראל הנופלת, הנופלת בכל מקום ובכל הדרכים.

בְּכָל יוֹם וָיוֹם חַיָּב אָדָם
לִרְאוֹת אֶת עַצְמוֹ כְּמִי
שֶׁמַּכְרִיעַ אֶת הַכַּף: לִיצִיאַת
מִצְרַיִם אוֹ לְהַאֲרָכַת הַגָּלוּת
(מדברי ברל כצנלסון)

ליל סדר פסח זה, שנת תש"ו, הוא האחד-עשר על אדמתנו בקבוץ אפיקים, שנה הארבע-עשרה לפרוזמימי הירדן על אדמת כנרות ואפיקיה וישקו כל רגב צחיח, אשר חכה לגאולה. ואמרתם אחים:
תאור לנו הדרך בחג חרות זה, בליל סדר פסח הוא העשרים ואחד בקבוצנו - מיום היותו קבוץ „השומר-הצעיר" מס.ס.ס.ר. מפוזר לפלוגותיו עדי התרכזו באפיקים.

והוצאתים מן העמים
וקבצתים מן הארצות
והביאותים אל אדמתם
ורעיתים אל הרי ישראל
באפיקים
ובכל מושבי הארץ:

וידבר דוד את השירה הזאת: כי אפפוני
משברי-מות, נחלי-בליעל יבעתוני, חבלי
שאול סבוני, קדמוני מוקשי-מות.
ויראו אפיקי-ים, יגלו מוסדות תבל.

וישב יהודה וישראל לבטח, איש תחת
גפנו ואיש תחת תאנתו
מדן ועד באר-שבע כל ימי שלמה

קרב יום, אשר הוא לא יום ולא לילה;
הוי, תאיר כאור יום חשכת הלילה;
שומרים הפקד לעירך
גם ביום וגם בלילה.

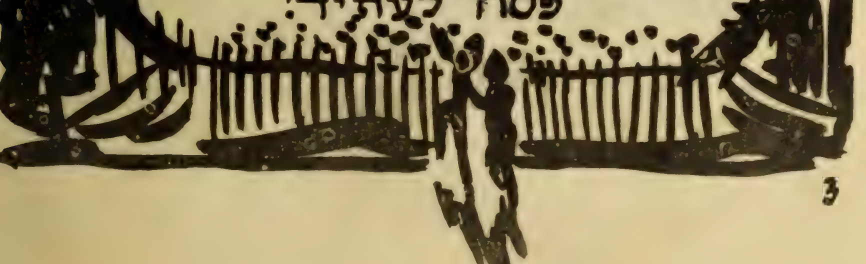
וַיְהִי בַּחֲצִי הַלַּיְלָה:

יום ליבשה נהפכו מצולים
שירה חדשה שבחו גאולים
הטבעת בתרמית רגלי בת-ענמית
ופעמי שולמית יפו בנעלים
דגלי כן תרים על הנשארים
ותלקט נפזרים כמלקט שבלים

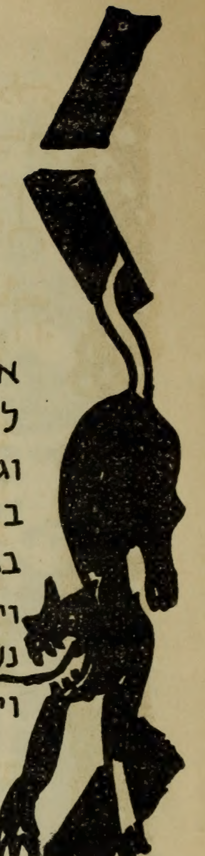
פסח בת-קול ישמע ממרומים
ישראל נושע תשועת עולמים
פסח לעתיד!

פסח טפס בצריו להחרימה
ובני ישראל יוצאים ביד רמה
פסח מצרים!

פסח ישע ותעצום שלום
בשמחה תצאו ובשלום.
פסח לעתיד!

חד-גדיא.

מעשה בגדי, מעשה בגדי
שמעו, אבות, בנים,
יהיה, גדולים, מוסר לכם
תענוג לכם, קטנים, חד-גדיא!

אבינו הזקן הלך
לשוק לפני שנה
וגדי לבן, יפה וצח
בשני זוזים קנה;
בא החתול הגודגן
ויארב בגיא,
נעץ בגדי את צפרניו
ויטרפנו גדי.

כעס הכלב על חתול
אשר שפך הדם
בקצף התנפל עליו
ויחנקהו שם,
אך המקל ששם עמד
רגז מאד על זה,
על כלב זה קפץ פתאם
ויחבטו יפה.

מעשה בגדי...

חַד - גַּדְיָא
חַד גַּדְיָא דִּזַבִּין אַבָּא בִּתְרֵי זוּזֵי
וְאָתָא שׁוּנְרָא וְאָכְלָה לְגַדְיָא
וְאָתָא כַּלְבָּא וְנָשַׁךְ לְשׁוּנְרָא
וְאָתָא חוּטְרָא וְהִכָּה לְכַלְבָּא
וְאָתָא נוּרָא וְשָׂרַף לְ
וְאָתָא מַיָּא וְכָבָא לְנוּרָא
וְאָתָא תוֹרָא וְשָׁתָה לְמַיָּא
וְאָתָא הַשּׁוֹחֵט וְשָׁחַט לְתוֹרָא
וְאָתָא מַלְאַךְ-הַמָּוֶת וְשָׁחַט לשׁוֹחֵט
ואתא הַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ הוּא וְשָׁחַט
לְמַלְאַךְ-הַמָּוֶת דְּשָׁחַט לְשׁוֹחֵט
דְּשָׁחַט לְתוֹרָא דְּשָׁתָא לְמַיָּא
דְּכָבָה לְנוּרָא דְּשָׂרַף לְחוּטְרָא
דְּהִכָּה לְכַלְבָּא דְּנָשַׁךְ לְשׁוּנְרָא
דְּאָכְלָה לְגַדְיָא, דִּזַבִּין אַבָּא
בִּתְרֵי זוּזֵי — חַד-גַּדְיָא.

אפיקים

תשי״ו

דפוס ה. לנגר ת.א.